

Elegir el Centre per als infants

Quan els pares elegeixen un Col·legi per als seus fills fan un acte important. És normal que es plantegin una sèrie de preguntes: quina educació vull per a l'infant? Com és el marc escolar que desitjo per a ell? Quina relació s'estableix entre els alumnes i els educadors? Com plantegen els valors per viure?

Al Col·legi Episcopal volem que els alumnes al llarg de la seva escolaritat puguin anar responant a les seves qüestions vitals. Quan els pares d'un infant d'1, 2 o 3 anys escullen el col·legi troben a més del que s'oferta a la llar un projecte de Centre que adaptant-se a la situació psicològica de l'alumne, l'acompanya en el seu desenvolupament fins al moment de les grans decisions que orientaran el seu futur professional i personal.

En una societat en canvi constant s'ofereix un model basat en l'actitud de recerca, i d'aprenentatge constant.

La vessant acadèmica és important i es desenvolupa amb una metodologia que ensenya a pensar, a reflexionar, a interioritzar i elaborar la pròpia opinió, a treure conclusions. El Col·legi se centra en formar en el discerniment.

Es tracta que els alumnes aprenguin tot desenvolupant-se íntegrament. Volem que, ja des de petits, trobin el seu lloc en la societat i siguin capaços de fer-ho amb creativitat i sentit. Per al nostre col·legi l'humanisme cristià és font, llum i camí. Avui, més que mai, disposar d'un equip sòlid de professors animats per uns valors compartits i un projecte educatiu, ens anima i esperona. Comencem el curs 2013-2014 amb nou entusiasme, apostant per cada alumne, per cada família, doncs creiem fermament en l'educació.

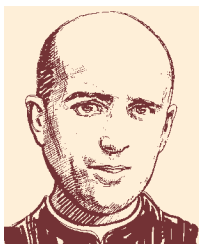
Antonieta Mateus Gorgues

Causa de beatificació dels germans maristes

La causa de beatificació dels germans maristes la componen processos diferents, començats entre els anys 1946 i 1969, en diverses diòcesis (Lleida, Urgell, Toledo i Madrid).

El procés del germà **Crisanto** s'instrueix a Lleida l'any 1946 i es clausura el 1948, fou martiritzats a Tartareu. El del germà **Aquilino** i tres companys es comença a Urgell el 1949, finalitzant el 1950, foren martiritzats a Les Avellanès. El del germà **Cipriano José** i 20 companys es comença a Saragossa el 1957 i es conclou el 1961, foren martiritzats a Toledo, València, Barcelona, Ribadesella (Astúries) i Badajoz. Finalment s'incoa a Madrid l'any 1969 un altre procés de 40 germans

Germà Crisanto

maristes i dos laics, procés que es conclou l'any 1982. Foren martiritzats en diverses ciutats de l'Estat espanyol.

Tots aquests processos es van poder unificar l'any 1989.

El document final, anomenat *Positio*, es presenta a la Congregació per a les causes dels Sants l'any 2001, com de la Diòcesi de Lleida.

Lleida, tan vinculada a les comunitats maristes, i en nom de tota l'Església, agraeix a aquests seixanta-vuit màrtirs maristes la seva vida exemplar, el seu esperit de servei en l'ensenyament a la joventut i la seva mort martirial.

Mn. J.R. Ezquerria

AJUDANT A VIURE

Els diumenges «no oïm Missa»

Hi ha qui segueix parlant de «oir Missa» o «assistir» a Missa, però ens caldria reflexionar i aprofundir: no es tracta d'oir la Missa o d'escoltar, perquè no és un concert; ni tampoc és suficient assistir-hi, perquè no és un espectacle. Allò més adient i correcte és «participar-hi», perquè és una festa de família.

No oblidem que el qui la presideix ens diu: «Feliços els convidats a la Taula del Senyor». Som convidats a compartir el Pa de la Paraula i el Pa de l'Eucaristia (Cos entregat i Sang vessada per nosaltres, sota les aparences del pa i del vi..., elements que desapareixen per donar vida a qui els menja). I a més, som convidats a renovar l'experiència de la trobada amb el Ressuscitat que va acompanyada de l'enviament en missió a fer present i eficaç en la vida de cada dia el mateix gest de lliurament amorós de Jesús (Ac 2, 42-46).

Allò que fem cada diumenge és una CELEBRACIÓ de l'Eucaristia, «font i cim de tota la vida cristiana» (LG 11 i SC 10), no és únicament un genèric «ofici sagrat» (com el qualifiquen de manera inapropiada alguns comunicadors) o un «servei religiós» o «culte» (que és la denominació pròpia i adequada en altres Esglésies cristianes). Més encara, en l'Eucaristia, el celebrant principal (com l'anomenen els rituals) «presideix» una comunitat que celebra, no simplement «oficia» davant un nombre major o menor de persones...

En fi, si fos únicament una qüestió de llenguatge bastaria amb lleugeres correccions. Però, com es tracta d'un evident dèficit d'evangelització i catequesi, cal que els seguidors de Jesús ens esforcem a viure i ajudar a viure amb més profunditat el «memorial» del Senyor, que realitza eficaçment allò que significa. En l'Eucaristia, Crist ressuscitat viu i actua.

Ho he repetit molts cops: no es tracta d'una imatge... (per molt venerada que sigui o per molts anys d'història que tingui), o d'un Pas de Setmana Santa dels mil i un que tenim a tants indrets de la nostra geografia (per molt artístic o monumental que resulti o per molta devoció que inspi). És el Senyor en persona, sacramentalment present, que segueix dient: «Feu això que és el meu memorial», i invitant explícitament a reproduir constantment «això», el seu dinamisme, el seu amor incondicional i oblatiu, la seva preocupació constant per encertar a complir la voluntat del Pare Déu en tot.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

EMILI MARLÉS

L'amistat ciència-fe

La Facultat de Teologia de Catalunya (FTC), amb el patrocini del Pontifici Consell de la Cultura, organitza, a partir del mes d'octubre, el primer curs 100% en línia en l'àmbit catòlic, a nivell mundial, de Diàleg teologia-ciència (www.scienceandfaithbcn.com). El curs, amb un modern mètode d'aprenentatge *e-learning*, està adreçat especialment a persones que tenen un rol formatiu dins l'Església: professors d'escoles cristianes, preveres, diaques, religiosos, catequistes. Mn. Emili Marlés, físic i doctor en teologia, és professor de cristologia a la FTC i director del projecte *Science and Faith in Dialogue*.

Per què un curs virtual com aquest?

Veiem que una de les principals dificultats culturals per acollir l'evangeli és la relació ciència-fe. La sensació de moltes persones és que es tracta de dos àmbits intel·lectuals totalment irreconciliables. Al curs abordem les principals qüestions que comporta aquesta relació per donar respostes positives.

La ciència i la fe es posen d'acord, per fi...

De fet, ja fa molt de temps que són amigues. Ara ens trobem en un moment històric privilegiat d'aquesta relació. L'*ecumenisme* entre aquests dos àmbits de saber està molt avançat, i cal donar-lo a conèixer.

Per què és necessari?

Els cristians hem de saber donar raó de la nostra fe en un món que està molt marcat per la ciència. Al curs posarem a l'abast els fruits més madurs del diàleg ciència-fe que s'han establert en els darrers 30 anys, encara molt poc coneguts. Aquest diàleg fa créixer la comprensió de la teologia i dona molt bones referències ètiques a la ciència perquè estigui sempre al nostre servei.

Oscar Bardají i Martín

JESÚS DE NATZARET

Les grans paràboles de Lluç

La paràbola del fill pròdig (1)

Aquesta paràbola, potser la més bonica de totes, es coneix amb el nom de *paràbola del fill pròdig*. Efectivament, la figura del fill pròdig en la seva sort i dissort es pinta d'una manera tan impressionant que fa que ocupi el centre de tot el relat. Però en la paràbola hi ha de fet tres actors principals. Joachim Jeremias i altres autors ja van proposar d'anomenar-la amb el títol de *paràbola del pare bondadós*. Pierre Grelot, en canvi, assenyala —i em sembla que amb bons motius— que el relat gira pròpiament entorn dels dos germans, i diu que més aviat s'hauria de titular: *paràbola dels dos germans*.

El pare accedeix al desig del fill més petit i reparteix l'herència. Dona llibertat. Ell ja es pot imaginar què farà el fill petit, però deixa que faci el seu camí. Però, a l'hora del retorn, «encara era lluny que el seu pare el veié». I surt a trobar-lo. Escolta la confessió del fill i hi descobreix el camí interior que ha passat; descobreix que ha trobat el camí de la llibertat veritable. No el deixa acabar de dir, l'abraça i el besa i mana que es prepari un gran festí. Hi ha goig perquè el fill, que «havia mort» en sortir de casa amb la seva fortuna, ara viu un altre cop, ha ressuscitat, s'havia perdut i ha estat «retrobat».

L'essencial del text és sens dubte la figura del pare. Déu actua així perquè és Déu, el Sant. Déu té un cor i, per dir-ho així, aquest cor es gira contra ell mateix: aquí trobem tant en els profetes com en l'Evangeli la paraula *misericòrdia*, que, etimològicament, expressa la imatge de les entranyes de la mare. El cor de Déu canvia la indignació i, en comptes de castigar, perdona.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

SER PADRES

1. Hacer lugar al recién llegado

Con estos breves comentarios deseo hacer llegar algunos sencillos comentarios para ayudar al buen crecimiento de los niños y hacer así que la tarea de los esforzados padres primerizos sea muy provechosa. Me refiero a los primeros años.

No deseo decir cosas nuevas. Sí que deseo ayudar a los padres a que comprendan que el advenimiento del hijo, de cada hijo, crea una situación nueva para la pareja. En esta nueva tesitura, ustedes, como progenitores responsables, deberán establecer nuevas reglas de convivencia para hacerle un lugar al recién llegado. Tendrán que negociar y renegociar. Con paciencia, padre y madre, mediante un delicado proceso de tira y afloja, sin que uno quiera imponerse sobre el otro, llegarán a un equilibrio en la normativa familiar a seguir.

Una aclaración: para agilizar la lectura, he decidido utilizar únicamente el género masculino. Cuando escribo *ellos, niño, hijo o padres*, me estoy refiriendo a los dos sexos. Cuando quiera especificar alguna característica diferencial escribiré *ella, él*, etc. A propósito de las *madres*, aunque no lo vea escrito, piense en otros cuidadores habituales del niño, como abuelos, tíos, personal doméstico.

Dr. Paulino Castells
(*Consejos del doctor para padres principiantes*, Edicions 62, Barcelona)

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

Una arquitectura traspasada pel símbol

La potència de la construcció de la Sagrada Família descansa sobre la síntesi que es produeix entre la pedra i el símbol que li dona contingut ideal i espiritual. Aquesta síntesi desemboca en la bellesa, la qual, per Gaudí, s'identifica amb Déu, el Creador. No hi ha bellesa sense amor a la veritat. La bellesa, per a Gaudí, no surt de la competència professional, sinó de l'amor, a Déu i a la natura, a la humanitat i a cada persona: «Primer, l'amor; després, la tècnica», deia.

Per a ell, el foc de l'art comença a cremar quan es produeix la guspira entre l'amor i la tècnica, entre la passió del místic, que és divina, i els coneixements humans, que són el resultat de l'esforç i el treball. Gaudí anirà afinant la síntesi entre matèria i esperit que dona com a resultat la basílica de la Sagrada Família.

Gaudí es troba representat dues vegades a la Sagrada Família. En els dos casos es tracta d'un homenatge fet pels seus deixebles, quan ell ja havia mort: a la façana del Naixement, Gaudí dona rostre a la imatge de Sant Josep (portal de l'esperança) i a la façana de la Passió, en el nivell mitjà el rostre de Crist és adorat per una figura que s'agenolla: Antoni Gaudí.

Jordi Bonet/Armand Puig
Arquitectura i símbol de la Sagrada Família, Ed. Pòrtic

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 16. ■ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [1Tm 2,1-8 / Sl 27 / Lc 7,1-10]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià (Cipriano), bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa.
- 17. ■ Dimarts** [1Tm 3,1-13 / Sl 100 / Lc 7,11-17]. Sant Robert Bel-larmino (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, cardenal (jesuïta); sant Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa.
- 18. ■ Dimecres** [1Tm 3,14-16 / Sl 110 / Lc 7,31-35]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.
- 19. ■ Dijous** (□ Barcelona) [1Tm 4,12-16 / Sl 110 / Lc 7,36-50]. Sant Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. iv); santa Maria de Cervelló o del Socós, vg. mercedària, de Barcelona (s. XIII).
- 20. ■ Divendres** [1Tm 6,2c-12 / Sl 48 / Lc 8,1-3]. Sants Andreu Kim Taegon, prev., Pau Chong Hasang i altres companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.
- 21. ■ Dissabte** [Efe 4,1-7.11-13 / Sl 18 / Mt 9,9-13]. Sant Mateu o Leví, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers.
- 22. ■ † Diumenge vinent**, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Am 8,4-7 / Sl 112 / 1Tm 2,1-8 / Lc 16,1-13 (o més breu: 16,10-13)]. Sant Maurici (o Mori), venerat a Suïssa, i altres companys, mrs.; santa Digna, vg. i mr.; sant Fèlix IV, papa (526-530).

DIUMENGE XXIV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 32,7-11.13-14)

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès: «Vés, baixa a la plana: s'ha pervertit el teu poble, que tu havies fet pujar de la terra d'Egipte. De seguida s'han desviat del camí que jo els havia prescrit. S'han fet un vedell de fosa i l'han adorat, li han sacrificat víctimes i diuen: "Poble d'Israel, aquí tens els teus déus, els qui t'han fet sortir d'Egipte".» Per això el Senyor digué a Moisès: «Veig que aquest poble és rebel al jou. Deixa'm que s'inflami la meua indignació, i no en deixaré rastre. Després et convertiré en un gran poble.»

Però Moisès apaivagava el Senyor, el seu Déu, i li deia: «Senyor, per què s'encén el vostre enuig contra el vostre poble, que havieu fet sortir de la terra d'Egipte amb gran poder i amb mà forta? Recordeu-vos d'Abraham, d'Isaac i d'Israel, els vostres servents; recordeu que els va jurar per vós mateix i els va dir: "Faré que la vostra descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel i tot aquest país que jo us havia dit, el donaré als vostres descendents i el posseiran per sempre".»

Llavors el Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu poble.

▶ Salm responsorial (50)

R. Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare he pecat.

Compadiu-vos de mi, Déu meu, / vós que estimeu tant; / vós que sou tan bo, / esborreu les meves faltes; / renteu-me ben bé de les culpes, / purifiqueu-me dels pecats. R.

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, / feu renéixer en mi un esperit ferm. / No em llenceu de la vostra presència, / ni em prengueu el vostre esperit sant. R.

Obriu-me els llavis, Senyor, / i proclamaré la vostra lloança. / La víctima que ofereixo és un cor penedit; / un esperit que es penedeix, / vós, Déu meu, no el menyspreu. R.

Crist portant la creu (fragment). Obra de Luis de Morales, Galeria degli Uffizi (Florència)

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 1,12-17)

Estic agraït a Jesucrist, el nostre Senyor. És ell qui m'ha donat forces. Li agraeixo que m'hagi considerat prou fidel per a confiar-me un servei a mi, que primer blasfemava contra ell i el perseguia i l'injuriava. Però Déu s'apiadà de mi perquè, quan encara no tenia fe, no sabia què feia. La gràcia del nostre Senyor ha estat pròdiga amb mi, juntament amb la fe i l'amor en Jesucrist.

Això que ara et diré és cert, i del tot digne de crèdit: que Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors, i entre els pecadors jo sóc el primer. Però Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar primerament en mi tota la grandesa de la seva paciència, fent de mi un exemple dels qui es convertiran a la fe i tindran així la vida eterna. Al rei de tot el món, Déu únic, immortal, invisible, honor i glòria pels segles dels segles. Amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 15,1-10)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells». Jesús els proposà aquesta paràbola: «Qui de vosaltres, si tenia cent ovelles i en perdía una, no deixaria en el desert les noranta-nou i aniria a buscar la perduda fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, ¿oi que se la posaria tot content a les espatlles i, arribant a casa, convidaria els amics i els veïns dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat l'ovella que havia perdut"? Us asseguro que al cel hi haurà també més alegria per un sol pecador convertit, que no pas per noranta-nou justos, que no necessiten convertir-se.»

»I si una dona tenia deu monedes de plata i en perdía una, ¿no encendria el llum, i escombraria la casa, i la buscaria amb tot l'interès fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, ¿oi que convidaria les amigues i les veïnes dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat la moneda que havia perdut"? Us asseguro que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador convertit.»

▶ Lectura del libro del Éxodo (Ex 32,7-11.13-14)

En aquellos días, el Señor dijo a Moisés: «Anda, baja del monte, que se ha pervertido tu pueblo, el que tú sacaste de Egipto. Pronto se han desviado del camino que yo les había señalado. Se han hecho un novillo de metal, se postran ante él, le ofrecen sacrificios y proclaman: "Este es tu Dios, Israel, el que te sacó de Egipto".»

Y el Señor añadió a Moisés: «Veo que este pueblo es un pueblo de dura cerviz. Por eso, déjame: mi ira se va a encender contra ellos hasta consumirlos. Y de ti haré un gran pueblo.» Entonces Moisés suplicó al Señor, su Dios: «¿Por qué, Señor, se va a encender tu ira contra tu pueblo, que tú sacaste de Egipto con gran poder y mano robusta? Acuérdate de tus siervos, Abrahán, Isaac e Israel, a quienes juraste por ti mismo, diciendo: "Multiplicaré vuestra descendencia como las estrellas del cielo, y toda esta tierra de que he hablado se la daré a vuestra descendencia para que la posea por siempre".»

Y el Señor se arrepintió de la amenaza que había pronunciado contra su pueblo.

▶ Salmo responsorial (50)

R. Me pondré en camino adonde está mi padre.

Misericordia, Dios mío, por tu bondad, / por tu inmensa compasión borra mi culpa; / lava del todo mi delito, / limpia mi pecado. R.

Oh Dios, crea en mí un corazón puro, / renuévame por dentro con espíritu firme; / no me arrojes lejos de tu rostro, / no me quites tu santo espíritu. R.

Señor, me abrirás los labios, / y mi boca proclamará tu alabanza. / Mi sacrificio es un espíritu quebrantado; / un corazón quebrantado y humillado, / tú no lo desprecias. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteo (1Tm 1,12-17)

Querido hermano:

Doy gracias a Cristo Jesús, nuestro Señor, que me hizo capaz, se fió de mí y me confió este ministerio. Eso que yo antes era un blasfemo, un perseguidor y un insolente. Pero Dios tuvo compasión de mí, porque yo no era creyente y no sabía lo que hacía. El Señor derrochó su gracia en mí, dándome la fe y el amor en Cristo Jesús. Podéis fiaros y aceptar sin reserva lo que os digo: que Cristo Jesús vino al mundo para salvar a los pecadores, y yo soy el primero. Y por eso se compadeció de mí: para que en mí, el primero, mostrara Cristo Jesús toda su paciencia, y pudiera ser modelo de todos los que creerán en él y tendrán vida eterna. Al Rey de los siglos, inmortal, invisible, único Dios, honor y gloria por los siglos de los siglos. Amén.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 15,1-10)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús los publicanos y los pecadores a escucharle. Y los fariseos y los escribas murmuraban entre ellos: «Ese acoge a los pecadores y come con ellos.»

Jesús les dijo esta paràbola: «Si uno de vosotros tiene cien ovejas y se le pierde una, ¿no deja las noventa y nueve en el campo y va tras la descarriada, hasta que la encuentra? Y, cuando la encuentra, se la carga sobre los hombros, muy contento; y, al llegar a casa, reúne a los amigos y a los vecinos para decirles: "¡Felicitadme!, he encontrado la oveja que se me había perdido." Os digo que así también habrá más alegría en el cielo por un solo pecador que se convierta que por noventa y nueve justos que no necesitan convertirse.»

»Y si una mujer tiene diez monedas y se le pierde una, ¿no enciende una lámpara y barre la casa y busca con cuidado, hasta que la encuentra? Y, cuando la encuentra, reúne a las amigas y a las vecinas para decirles: "¡Felicitadme!, he encontrado la moneda que se me había perdido." Os digo que la misma alegría habrá entre los ángeles de Dios por un solo pecador que se convierta.»

COMENTARI

(Només comentem Lc 15,1-10, donat que la paràbola del fill pròdig ja va ser llegida i comentada el passat diumenge IV de Quaresma)

La festa de Déu

Jesús ens proposa dues paràboles similars: el pastor que perd una ovella d'un ramat de cent, i la dona que perd una moneda d'un conjunt de deu. El text de l'evangeli de Lluç conté a continuació encara una tercera paràbola, la del pare que perd un fill de dos. Hi ha una progressió en el conjunt d'aquestes tres paràboles: es perd un 1%, un 10% i un 50% del que es té.

Aquestes paràboles parteixen d'una crítica que rep Jesús dels fariseus i mestres de la Llei per la seva actitud propera i acollidora amb els cobradors d'impostos i altres pecadors que s'acostaven per escoltar-lo.

El critiquen perquè d'aquesta manera creuen que Jesús es contamina amb la seva companyia. Jesús es defensa amb aquestes paràboles en què un personatge fa tot el que pot per a cercar allò que ha perdut.

L'actitud del pastor resulta desconcertant: si deixa les ovelles per sortir a cercar-ne una que s'ha esgarriat, quan torni trobarà que tota la resta s'ha escampat. Aquest pastor, però, no és un pastor qualsevol, sinó Jesús mateix que sap que les noranta-nou ja estan assegurades, perquè són els justos que obren com cal. En canvi, els esforços cal concentrar-los en aquells esgarriats que caminen lluny de casa i que cal sortir a cercar. I és que Jesús és el bon pastor (cf. Jn 10) que ha vingut a cercar-nos per retornar-nos a Déu.

La dona que ha perdut una moneda també ho remou tot per trobar-la, cosa gens fàcil a les cases populars d'aquella època que no tenien finestres i eren d'una única habitació que servia per a tot, amb el sòl de terra i palla. La dona encén els llums d'oli per a remenar-ho tot fins que aparegui la moneda buscada.

Quin enrenou per al pastor i per a la dona cercar l'ovella i la moneda que han perdut. Per això la seva troballa provoca una gran alegria que cal compartir: fer festa amb els companys i veïns. També al cel fan festa cada vegada que ens convertim i ens deixem reconciliar amb Jesús i amb els germans.

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

Fragments de la Catequesi de Benet XVI (2/1/2013) en l'Any de la Fe

A l'inici del ser cristians es troba el baptisme, que ens fa renèixer com a fills de Déu, ens fa participar en la relació filial que Jesús té amb el Pare. I vull fer notar com el baptisme es rep, nosaltres diem: «som batejats» —en passiu— perquè ningú no és capaç de tornar-se per ell mateix Fill de Déu. És un do que és conferit gratuïtament. Sant Pau indica aquesta filiació adoptiva dels cristians en un passatge central de la seva Carta als Romans, en la qual escriu: «Tots els qui són guiats per l'Esperit de Déu són fills de Déu. Perquè vosaltres no heu rebut un esperit d'esclaus que us faci tornar a caure en el temor, sinó l'Esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: "Abbà, Pare!" Així l'Esperit mateix s'uneix al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu» (8,14-16), no servents. Només si ens obrim a l'acció de Déu, com Maria, només si confiem la nostra vida al Senyor com en un amic en el qual hom confia totalment, tot canvia, la nostra vida pren un nou sentit i un nou rostre: el de fills d'un Pare que ens estima i que mai no ens abandona.

(www.vatican.va/audiencias)

Tots convocats!

Dijous 26 de setembre a les 19.30 h
Casa de l'Església (Acadèmia Mariana)

Tindrà lloc

l'Enviament dels Agents de Pastoral a càrrec del Sr. Bisbe Joan Piris

Cap de setmana per a joves

Amb motiu de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) amb el papa Francesc a Rio de Janeiro (Brasil) el Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut de Catalunya i Balears (SIJ) va organitzar un cap de setmana per a joves a Llinars del Vallès i així poder viure l'esperit de Rio a Catalunya. Sis membres vinculats a la Delegació de Joves del nostre bisbat vam respondre a aquesta crida. Va ser un cap de set-

mana ple d'activitats diverses que va permetre relacionar-nos amb altres joves, seguir les JMJ amb connexió directa amb Rio, aprofundir en la fe, conèixer altres realitats, compartir inquietuds, neguits i alegries, tenir moments de pregària personal davant del Santíssim, viure moments de trobada amb Crist... En definitiva, va ser un cap de setmana intens, d'on tots vam marxar amb un grapat d'experiències personals que ens han ajudat a consolidar, viure i compartir la nostra fe, i amb la crida dels Bisbes de Catalunya a participar en el proper Aplec de l'Esperit el 7 de juny de 2014 a Banyoles.

Teresa Maria Figuerola

Experiències d'estiu

Hem viscut una nova edició de colònies, quaranta nois i noies de la parròquia del Carme, la major

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de St. Pere

De dilluns a dissabte de 10 a 12 h
de juliol fins a setembre

• Dilluns, 16 de setembre:

—Del 16 al 22, trobada a Roma del Consell Pontifici de MCS.

• Dissabte, 21 de setembre:

—Noces d'or de l'ordenació de prevere del Sr. Bisbe.
—Sortida a Manresa dels membres de la Vida Consagrada.

part immigrants, al campament l'Estel d'Aneto, a l'Alta Ribagorça.

Vuit dies de contacte amb la natura exuberant d'aquell entorn i vuit dies de convivència entre nosaltres i amb un grup de monitors lliurats plenament al nostre grup. Han estat dies de plena alegria. Hem après a conèixer, hem après a gaudir amb una alegria sana, hem cultivat la nostra amistat amb l'acampament extraordinari, Jesús.

Amb tot i ser un mini torn ens ha donat l'oportunitat de fer dues sortides de muntanya. Tot va transcórrer sense cap accident i resistint amb normalitat. Som forts. No van faltar tallers, moments d'esport i jocs. Les consignes diàries i els moments de formació, han estimulat en cada un de nosaltres la possibilitat de ser més generosos i de polir la nostra personalitat.

AYUDANDO A VIVIR

Los domingos «no oímos Misa»

Hay quien sigue hablando de «oír Misa» o «asistir» a Misa, pero tendríamos que reflexionar y profundizar: no se trata de oír la Misa o de escuchar, porque no es un concierto, ni tampoco es suficiente asistir, porque no es un espectáculo. Lo más adecuado y correcto es «participar», porque es una fiesta de familia.

No olvidemos que quien la preside nos dice: «Dichosos los invitados a la Mesa del Señor». Somos invitados a compartir el Pan de la Palabra y el Pan de la Eucaristía (Cuerpo entregado y Sangre derramada por nosotros, bajo las apariencias del pan y del vino..., elementos que desaparecen para dar vida a quien los come). Y además, somos invitados a renovar la experiencia del encuentro con el Resucitado que va acompañada del envío en misión a hacer presente y eficaz en la vida de cada día el mismo gesto de entrega amorosa de Jesús (Ac 2,42-46).

Lo que hacemos cada domingo es una celebración de la Eucaristía, «fuente y cumbre de toda la vida cristiana» (LG 11 y SC 10), no es únicamente un genérico «oficio sagrado» (como lo califican de manera inapropiada algunos comunicadores) o un «servicio religioso» o «culto» (que es la denominación propia y adecuada en otras Iglesias cristianas). Más aún, en la Eucaristía, el celebrante principal (como le llaman los rituales) «preside» una comunidad que celebra, no simplemente «oficia» ante un número mayor o menor de personas...

En fin, si fuera únicamente una cuestión de lenguaje bastaría con ligeras correcciones. Pero, como se trata de un evidente déficit de evangelización y catequesis, es necesario que los seguidores de Jesús nos esforcemos en vivir y ayudar a vivir con más profundidad el «memorial» del Señor, que realiza eficazmente lo que sig-

nifica. En la Eucaristía, Cristo resucitado vive y actúa.

Lo he repetido muchas veces: no se trata de una imagen (por muy venerada que sea o por muchos años de historia que tenga), o de un Paso de Semana Santa de los mil y uno que tenemos en tantos lugares de nuestra geografía (por muy artístico o monumental que resulte o por mucha devoción que inspire). Es el Señor en persona, sacramentalmente presente, que sigue diciendo: «Haced esto en memoria mía», e invitando explícitamente a reproducir constantemente «esto», su dinamismo, su amor incondicional y oblativo, su preocupación constante por acertar a cumplir la voluntad del Padre Dios en todo.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† Joan Piris
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737